

WOJCIECH FOLTYNOWICZ (1893-1967)

Urodził się 16 kwietnia 1893 roku w Pogorzeli jako syn Franciszka i Anny z domu Kaniewska. Rodzice byli rolnikami i prowadzili gospodarstwo rolne w Pogorzeli przy ulicy Szpitalnej. W 1906 roku był uczestnikiem strajku szkolnego. Ukończył Szkołę Powszechną w Pogorzeli. W okresie od 1 kwietnia 1908 roku do 1 czerwca 1911 roku uczył się kowalstwa w kuźni Tomasza Kromolickiego w Koźminie, po czym zdał egzamin przed komisją cechową. Po zdobyciu zawodu wyjechał do Berlina, gdzie został zatrudniony przy budowie konstrukcji metalowych, m.in. mostów.

W okresie I wojny światowej został zmobilizowany do armii niemieckiej i wziął udział w walkach pod Craiową, kampanii w Wogezach i Ardenach oraz w bitwie pod Cambrai. Przeżył użycie gazów bojowych. Po powrocie z wojny światowej zaangażował się w organizację Straży Ludowej w Pogorzeli. Oddział Pogorzelski, pod dowództwem Wacława Roszczaka 1 lutego 1919 roku został przetransportowany do koszar w Koźminie i po uzupełnieniu stanu osobowego, włączony do batalionu jako II kompania koźmińska pod dowództwem sierż. Wojciecha Kucharczyka. Wraz z kompanią walczył pod Rawiczem, w rejonie wsi Dąbrówka, Żołędnica i Łaszczyn.

Po powstaniu wstąpił w 1919 roku do 1. pułku ułanów wielkopolskich i uczestniczył w wojnie polsko-bolszewickiej. Brał udział w bitwie pod Bobrujskiem, gdzie został ranny w potyczce z Kozakami. Zachorował także na tyfus i po wyleczeniu został zdemobilizowany. Po powrocie do domu, w 1921 roku zawarł związek małżeński z Marianną Pawłowską z Pogorzeli, z którą doczekał się dwóch synów: Henryka (1922-2005) i Zenona (1932-1932). Od 7 lipca 1921 roku był właścicielem gospodarstwa rolnego w Elżbietkowie, które zakupił na preferencyjnych warunkach jako weteran wojny polsko-bolszewickiej. Jako były ułan, z pasją hodował konie, będące w rezerwie wojskowej, za co został nagrodzony dyplomem przez dowództwo VII Korpusu.

W okresie II wojny światowej, jesienią 1939 roku, został z rodziną wysiedlony z gospodarstwa i przeniesiony do Pogorzeli, gdzie z żoną prowadził łaźnię. Po wojnie wrócił na swoje gospodarstwo w Elżbietkowie, zrujnowane do 1945 roku przez Baltendeuschów. Pierwsze lata powojenne były bardzo trudne, z jednej strony syn został powołany do wojska, z drugiej władze stalinowskie szykanowały go za udział w wojnie bolszewickiej. Gospodarstwo przekazał synowi Henrykowi i jego żonie Monice. Należał w okresie międzywojennym do Kurkowego Bractwa Strzeleckiego w Pogorzeli i Polskiego Stronnictwa Ludowego. Później był członkiem ZSL, współorganizatorem Ochotniczej Straży Pożarnej i Kółka Rolniczego w Elżbietkowie.

Zmarł 3 grudnia 1967 roku i pochowany został na cmentarzu parafialnym w Pogorzeli.

Odnaczony został 6 grudnia 1957 roku Wielkopolskim Krzyżem Powstańcym, w czasie I wojny światowej otrzymał Krzyż Żelazny.